

Осінь

Павло Коломієць

Патлатий клен гойдає зелень,
Ворушить племінь сонця.
Він знає – ще не осінь,
Ще тільки раннє згасання.
А на болоті,
де куп'яки стрижуться тихим вітром,
зелений сміх – ще тільки квітне!
Він – зо мною.
Ліс,
як синю далеч Франції,
вітри самотньо сріблять.
Він снить – як сторожка вода – у небо,
Буяють луки – пустельністю.
Була колись трава,
ну а тепер – стерня лоскоче ноги.
Сумно так.
Одна вода біжить зеленим шумом,
гойдаючи колишні квіти —
що згасли,
згасли, обірвались.
Поле
злотистим шляхом стеле путь —
жовту, як піски.
Лиш гречка пізня примовкло мріє.
Вже скоро, скоро
підріжуть коси й гречку.
Тихо й сумно.
Городина
скресає в срібний дощик ранком
і цілий день мовчазно снить.
Наллється плід,
порадує старече око,
але ж цвітінь – не вернеться назад!
Хай яблука рожевобокі
сміються з мене,
в затишку гойдаючи налив, —
мені однаково.

Бо в очереті,
ось тут за яром,
осінь гострить вуха
і ловить гомін тиші...
Вона лежить з спідницею подертою,
заплющить очі - скалить рота —
погрозливо розп'явши руки
над землею.
Вона - німотна зараз!
Ось тижнів через три —
розірве пута,
спідницю зеленую лишить в бур'яні
і як скажена
на лісу скочить:
Ген багрянець жовтня...
...десь падолист
озвався лісом глухо.
Сади примовкли й стежать день.